

Книгата на Даниил — номер шест

Йоаким

Jeff Pippenger

2023-12-01

Книгите на Даниил и Откровение са една и съща книга в същия смисъл, в който Библията е една книга, състояща се от Стария и Новия завет.

„Историята на живота, смъртта и възкресението на Исус като Син Божий не може да бъде напълно доказана без свидетелството, съдържащо се в Стария Завет. Христос е разкрит в Стария Завет също тъй ясно, както и в Новия. Единият свидетелства за Спасител, Който предстои да дойде, а другият свидетелства за Спасител, Който е дошъл по начина, предсказан от пророците. За да бъде оценен планът на изкуплението, Писанието на Стария Завет трябва да бъде основно разбрано. Именно прославената светлина от пророческото минало откроява живота на Христос и ученията на Новия Завет с яснота и красота. Чудесата на Исус са доказателство за Неговата божественост; но най-силните доказателства, че Той е Изкупителят на света, се намират в пророчествата на Стария Завет, сравнени с историята на Новия. Исус каза на юдеите: „Изследвайте Писанията, защото в тях мислите, че имате вечен живот; и именно те свидетелстват за Мене.“ По онова време не съществуваше друго Писание освен това на Стария Завет; следователно наставлението на Спасителя е ясно.“ Духът на пророчеството, том 3, 211.

Най-силното доказателство за това кой е Христос и какво представлява Той е, когато пророчествата на Стария Завет се сравнят с изпълнението на тези пророчества в историята на Новия Завет. Така е и с взаимовръзката между книгите Даниил и Откровение.

„В Откровението се срещат и завършват всички книги на Библията. Тук се намира допълнението към книгата на Даниил. Едната е пророчество; другата — откровение.“ Деяния на апостолите, 585.

Думата „допълнение“ означава да се доведе до съвършенство. Изпълнението на пророчествата на Стария Завет беше „най-силното“ „доказателство“ за „божествеността“ на Христос. Най-силното доказателство за божествения характер на пророчествата в книгата Даниил е изпълнението на тези пророчества, както е представено в книгата Откровение. Пророчествата в Даниил продължават в книгата Откровение и биват доведени до съвършенство в последните дни, когато Откровението на Исус Христос бива разпечатано.

„Откровението е запечатана книга, но то е и отворена книга. То описва чудни събития, които предстои да се случат в последните дни от историята на тази земя. Ученията на тази книга са определени, а не мистични и неразбираеми. В нея е подета същата пророческа линия, както в Данаил. Някои пророчества Бог е повторил, като по този начин показва, че трябва да им се отдаде значение. Господ не повтаря неща, които не са от голяма важност.“ Manuscript Releases, том 9, 8.

В третата година от царуването на Юдейския цар Йоаким Навуходоносор, вавилонският цар, дойде против Йерусалим и го обсади. Даниил 1:1.

Първият стих от книгата на Даниил съдържа изобилие от пророческа информация, когато бъде разгледан правилно. Ще започнем нашето разглеждане с Йоаким.

Йоаким беше първият от последните трима царе на Юда. Като такъв той представлява вестта на първия ангел. Неговият син Йехония, който беше известен и като Йекония или Кония, представляваше вестта на втория ангел. След Йехония дойде Седекия, последният от тримата последни царе на Юда. Седекия представлява вестта на третия ангел. Има няколко пророчески свидетелства, които потвърждават, че Йоаким е символ на вестта на първия ангел. Важно е да се разберат тези доказателства, защото те показват, че първият стих от първата глава на Даниил посочва вестта на първия ангел, и този факт е опорна точка, която позволява първата глава да бъде разбрана като вестта на първия ангел от Откровение четиринадесета глава. Ще започнем от Втора книга Летописи.

И он отведе във Вавилон ония, които бяха оцелели от меча; и те станаха слуги нему и на синовете му до възцаряването на персийското царство, за да се изпълни словото Господне чрез устата на Еремия, докато земята се насити със своите съботи; защото, докле лежеше запустяла, тя пазеше събота, докато се изпълниха седемдесет години. 2 Летописи 36:20, 21.

Пленничеството във Вавилон за седемдесет години бе, за да може земята да се наслади на съботите, които не бяха изпълнени съгласно Левит двадесет и пета глава. Седемдесет години съботи възлизат на четиристотин и деветдесет години, през които древният Израил бе пренебрегвал наставлението на Левит двадесет и пета глава. Четиристотин и деветдесет години на бунт предшестваха седемдесет години пленничество. В края на четиристотин и деветдесетте години трима царе щяха да бъдат покорени от Навуходоносор.

В края на седемдесетте години на плен Господ издигна Кир, който беше първият от тримата царе, които щяха да постановят, че Израил може да се завърне и да възстанови Ерусалим. Артаксеркс беше третият от тези трима царе и той издаде третото постановление през 457 г. пр. Хр. Третото постановление постави началото на две хиляди и тристате години от осма глава на Даниил, четиринадесети стих. През 1798 г. приключи първият край на негодуванието, книгата на Даниил беше разпечатана и пристигна първият от тримата ангели. Третият ангел пристигна на 22 октомври 1844 г.

Последните трима царе на Юда всички бяха изправени пред Навуходоносор, а с пленяването на Йоаким започнаха седемдесетте години. Това продължи, докато Вавилон бе унищожен, и пълководецът (Кир), който бе унищожил Вавилон и който скоро след това стана цар, издаде първия от трите указа. Третият указ положи началото на пророчеството за вечерите и утрините, което завърши с идването на третия от тримата ангели. Христос винаги свързва края с началото.

Началото на седемдесетте години настъпи с първото нападение на Навуходоносор срещу Ерусалим. Краят на седемдесетте години бе белязан от унищожението на Вавилон. Окончателното и пълно унищожение на Ерусалим бе нанесено върху третия от трима царе, които всички бяха нападнати от Навуходоносор. Унищожението на Ерусалим бе прогресивно. Последните трима царе представляват един пророчески символ, в смисъл че всички те бяха нападнати от Навуходоносор. Те бяха предобраз на трите указа, които всички бяха един символ, както и трите ангела в края на две хиляди и тристата дни.

„В седмата глава на Ездра се намира указът. Стихове 12–26. В най-пълната си форма той е издаден от Артаксеркс, царя на Персия, през 457 г. пр. Хр. Но в Ездра 6:14 се казва, че домът Господен в Ерусалим е бил построен „според повелението [„указ“, в полето] на Кир, Дарий и Артаксеркс, персийския цар“. Тези трима царе, като поставиха началото на указа, потвърдиха го отново и го доведоха до завършеност, го приведоха до съвършенството, изисквано от пророчеството, за да отбележи началото на 2300-те години. Като се приеме 457 г. пр. Хр., времето, когато указът бе завършен, за датата на повелението, се видя, че всяка подробност от пророчеството относно седемдесетте седмици е била изпълнена.“ Великата борба, 326.

Сестра Уайт посочва, че трите указа са били необходими за усъвършенстването на пророчеството. Тя определя тяхното взаимоотношение помежду им и, като прави това, установява граматическите характеристики на еврейската дума „истина“. Тя казва, че първият указ е дал начало, вторият указ е потвърдил отново, а третият указ е завършил „всяка подробност на пророчеството относно седемдесетте седмици“. Еврейската дума „истина“ е образувана чрез съчетанието на първата, тринадесетата и последната буква от еврейската азбука. Първият указ е дал начало, вторият е потвърдил отново, а последният указ е завършил пророчеството. Трите указа съдържат подписа на Алфа и Омега и са били изпълнени в края на седемдесетгодишното пророчество за вавилонския плен, макар че третият указ е дошъл значително след края на седемдесетте години. Трите указа са били последователни в развитието си и, макар да са били три указа, те все пак са били един пророчески символ.

Първият ангел дойде през 1798 г., вторият ангел дойде през пролетта на 1844 г., а третият ангел дойде на 22 октомври 1844 г. Тези три ангела са един пророчески символ, представляващ вечното евангелие от Откровение, глава четиринадесета.

„Първата и втората вест бяха дадени през 1843 и 1844 година, а сега ние се намираме под прогласяването на третата; но и трите вести все още трябва да бъдат прогласявани. Сега е също тъй необходимо, както винаги досега, те да бъдат повтаряни на онези, които търсят истината. С перо и глас ние трябва да разнасяме това прогласяване, като показваме тяхната последователност и приложението на пророчествата, които ни довеждат до вестта на третия ангел. Не може да има трета без първата и втората. Тези вести трябва да дадем на света чрез публикации, чрез беседи, като показваме в линията на пророческата история нещата, които са били, и нещата, които ще бъдат.“ Избрани вести, книга 2, 104, 105.

Последните трима царе на Юда бяха един символ, защото всички те бяха доведени в различни степени на подчинение от вавилонския цар. Последните трима царе на Юда, трите указа и тримата ангели, макар и ясно разграничени като три, са представени също и като един пророчески символ.

Последните трима царе са част от пророческата обстановка при началото на пророчеството за седемдесетте години пленничество и като такива стават част от началото, което онагледява края на седемдесетте години пленничество. Пленничеството започна с постепенното подчиняване на трима царе, завършвайки с разрушаването на царството и на неговия столичен град. Краят на пророчеството бележи разрушаването на народа и столицата на Вавилон, което отбелязва настъпването на трите последователни указа. Началото на пророчеството за две хиляди и триста години е отбелязано от три последователни указа и то онагледява завършека на пророчеството за двете хиляди и триста години, който се състои от три последователни вести.

Тримата ангели и техните съответни три вести бяха предобразени от трима царе и техните три последователни указа. Тримата царе, които прогласиха своите съответни три указа, бяха предобразени от трима последователни царе, всеки от които бе представил своята вест на бунт против Навуходоносор. Три вести на бунт предобразиха три указа, които на свой ред предобразиха три вести. Едната поставя началото на пророчеството за седемдесетте години, което на свой ред завършва с началото на пророчеството за две хиляди и триста години, което завършва при идването на третия ангел през 1844 година. Седемдесетте години, през които земята трябваше да се наслаждава на своята събота, не могат да бъдат отделени от 22 октомври 1844 година.

Йоаким представлява първия указ на Кир, а също и вестта на първия ангел от четиринадесета глава на Откровение. Освен това трите свидетелства на последните трима юдейски царе, трите указа и трите ангелски вести дават точна информация относно символа на Йоаким, защото пророческата история на трите ангела е била много внимателно отбелязана чрез вдъхновение. И трите вести имат историческо идване, а след това и историческо овластяване.

Първият ангел се яви през 1798 г. и бе упълномощен на 11 август 1840 г. с потвърждението на принципа ден за година.

„През 1840 година едно друго забележително изпълнение на пророчество възбуди широко разпространен интерес. Две години по-рано Джозая Лич, един от водещите служители, проповядващи второто пришествие, публикува тълкуване на Откровение 9, в което предсказва падането на Османската империя. Според неговите изчисления тази сила трябваше да бъде съкрушена... на 11 август 1840 година, когато може да се очаква османската власт в Константинопол да бъде сломена. И аз вярвам, че това ще се окаже така.“

„Точно в посоченото време Турция чрез своите посланици прие закрилата на съюзните сили на Европа и така се постави под контрола на християнските народи. Събитието

изпълни предсказанието с точност. Когато това стана известно, мнозина се убедиха в правилността на принципите на пророческо тълкуване, възприети от Милър и неговите сътрудници, и на адвентното движение бе даден чуден тласък. Хора с образование и обществено положение се присъединиха към Милър както в проповядването, така и в публикуването на неговите възгледи, и от 1840 до 1844 година делото бързо се разпространи.“ Великата борба, 334, 335.

Първият ангел дойде, възвестявайки откриването на съда през 1798 година, но вестта се основаваше на валидността на определението на Уилям Милър, че един ден в библейското пророчество представлява една година. Този принцип бе потвърден „на 11 август 1840 година“ и първата вест бе овластена. С провала на предсказанието за Христовото завръщане в библейската 1843 година, което се простираше и в 1844 година, дойде вторият ангел от четиринадесета глава на Откровение. С провала на предсказанието през пролетта на 1844 година протестантските църкви отхвърлиха правилото на Милър за ден за година и станаха дъщерите на Вавилон. След това тази вест бе овластена през лятото на 1844 година, когато към нея се присъедини вестта на Среднощния вик. С изпълнението на вестта на Среднощния вик на 22 октомври 1844 година дойде третият ангел със своята вест.

Поради непокорството на лаодикийския адвентизъм през 1863 година Божият народ бе определен да повтори историята на странстването на древния Израил в пустинята. Упълномощаването на третата вест щеше да изчака до 11 септември 2001 година. Всяка от трите вестии пристига в историята и след това бива упълномощена.

Йоаким и Кир представляват овластяването на първия ангел, а не неговото идване. Макар Йоаким да беше първият от последните трима царе на Юда, и макар да представлява вестта на първия ангел, пророческите белези, които той, а също и Кир, проявяват, показват, че и двамата са символи на овластяването на първия ангел, а не символи на идването на първия ангел. Идването на първата вест в историята на Йоаким беше Манасия, първият от последните седем царе на Юда.

Седем царе предшестваха пълното и окончателно разрушение на Ерусалим. Тези седем царе представляват една прогресивна история, каквато беше и историята, която те предобразяваха от 1798 до 1844 година. Първият ангел дойде през 1798 година, а третият дойде на 22 октомври 1844 година. Историята от 1798 до 1844 година е историята на първия и втория ангел. Историята на третия ангел започна през 1844 година. Когато сестра Уайт посочва символиката на седемте гръмотевици от десета глава на Откровение, тя казва, че седемте гръмотевици представляват историята на първия и втория ангел, но не и на третия ангел.

„Особената светлина, дадена на Йоан, която бе изразена в седемте гръмотевици, представляваше очертаване на събитията, които щяха да се случат под вестите на първия и втория ангел.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Историята на седемте гръма от десета глава на Откровение подчертава историята на овластяването на първия ангел на 11 август 1840 г. до великото разочарование на 22

октомври 1844 г., но въпреки това включва цялата история на първия и втория ангел. Общото приложение на седемте гръма е, че те представляват периода от 1798 г. до 22 октомври 1844 г. Историята на явяването на първия ангел от 1798 г. до великото разочарование е историята на първия и втория ангел и пророчески е представена като седем гръма. Седемте гръма бяха също така предобразени от последните седем царе на Юда. Последните трима от тези царе не само обозначаваха последователни царе, но заедно представляват един символ, съставен от първи, среден и последен.

В историята на трите ангела първата вест бе надарена със сила на 11 август 1840 г., и както Йоаким, така и Кир олицетворяваха това събитие.

Ще продължим да посочваме тези най-важни истини в следващата статия.

„Строгата почтеност трябва да бъде скъпа на всеки ученик. Всеки ум трябва да се обръща с благоговейно внимание към откритото Божие слово. Светлина и благодат ще бъдат дадени на онези, които така се покоряват на Бога. Те ще видят чудни неща от Неговия закон. Велики истини, които са лежали без внимание и невидени от деня на Петдесетница, трябва да засияят от Божието слово в своята първична чистота. На онези, които истински любят Бога, Светият Дух ще открие истини, които са избледнели от ума, и също ще открие истини, които са напълно нови. Онези, които ядат плътта и пият кръвта на Божия Син, ще извлекат от книгите на Даниил и Откровение истина, вдъхновена от Светия Дух. Те ще приведат в действие сили, които не могат да бъдат потиснати. Устните на деца ще бъдат отворени, за да прогласяват тайните, които са били скрити от умовете на хората. Господ е избрал безумните неща на света, за да посрами мъдрите, и немошните неща на света, за да посрами силните.“

„Библията не бива да бъде въвеждана в нашите училища, за да бъде вмъквана между неверието. Библията трябва да бъде направена основа и съдържание на образованието. Вярно е, че знаем много повече от словото на живия Бог, отколкото знаехме в миналото, но все още има много повече за научаване. Тя трябва да се използва като словото на живия Бог и да бъде ценена като първа, и последна, и най-добра във всичко. Тогава ще се види истински духовен растеж. Учениците ще изградят здрави религиозни характери, защото ядат плътта и пият кръвта на Божия Син. Но ако не бъдат бдени и подхранвани, здравето на душата запада. Останете в руслото на светлината. Изследвайте Библията. Онези, които вярно служат на Бога, ще бъдат благословени. Този, Който не допуска нито едно вярно дело да остане без награда, ще увенчае всяка постъпка на вяроност и почтеност с особени знаци на Своята любов и благоволение.“ Review and Herald, 17 август 1897 г.